

“মৰমৰ সন্তানসকল – ভোলানাথ আটাইতকৈ মৰমৰ পিতা তোমালোকৰ সন্মুখত বহি আছে, তোমালোকে মৰমেৰে স্মৰণ কৰা তেতিয়া নিষ্ঠা বাঢ়ি যাব, বিধিনি নাশ হৈ যাব”

প্ৰশ্ন: বৰাহমণ সন্তানসকলৰ কোনটো কথা স্মৃতিত থাকিলে কেতিয়াও বিৰ্কম নহ’ব?

উত্তৰ: যি কৰ্ম মই কৰিম, মোকে দেখি আনেও কৰিব – এইটো স্মৃতিত থাকিলে বিৰ্কম নহ’ব। যদি কোনোবাই লুকুৱায়ো পাপ কৰ্ম কৰে তেতিয়া ধৰ্মৰাজৰ পৰা লুকাই থাকিব নোৱাৰে, তৎক্ষণাত তাৰ শাস্তি পাব। আগলৈ গৈ আৰুহে কঠোৰ নিয়ম (মাচিয়েল ল’) হৈ যাব। এই ইশ্বৰ সভাত কোনো পতিত লুকাই বহিব নোৱাৰে।

গীত: ভোলানাথ সে নিৰালা... (ভোলানাথতকৈ অনন্য...)

ওঁম্ শান্তি। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলে জানে যে এতিয়া আত্মিক পিতাই আমাক এই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনাই আছে। তেওঁৰ নামেই হ’ল ভোলানাথ। পিতা বহুত হোজা (ভোলা) হয়, কিমান কষ্ট সহ্য কৰিও সন্তানসকলক পঢ়ায়। প্ৰতিপালন কৰে। আকৌ যেতিয়া ডাঙৰ হয় তেতিয়া সকলোবোৰ সন্তানক দি নিজে বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত গুচি যায়। ভাবে যে মই স্বায়ত্ব পালন কৰিলোঁ, এতিয়া সন্তানে জানে। গতিকে পিতা হোজা হ’ল নহয় জানো। এয়াও তোমালোকক এতিয়া পিতাই বুজায় কিয়নো নিজে ভোলানাথ। গতিকে হৃদৰ (পাথিৰ, লৌকিক) পিতাৰ কাৰণেও বুজায় যে তেওঁ কিমান হোজা। তেওঁ হ’ল হৃদৰ হোজা। এয়া আকৌ হ’ল বেহৃদৰ (অসীমৰ, পাৰলৌকিক) ভোলানাথ পিতা। পৰমধামৰ পৰা আহে, পুৰণি সৃষ্টিত, পুৰণি শৰীৰত সেইকাৰণে মনুষ্যই ভাবে যে পুৰণি পতিত শৰীৰত কেনেকৈ আহিব। নুবুজাৰ কাৰণে পাৱন শৰীৰধাৰী কৃষ্ণৰ নাম দি দিলে। এই গীতা, বেদ, শাস্ত্ৰ আদি আকৌ ৰচনা হ’ব। চোৱা শিৱবাবা কিমান হোজা। আহে তেতিয়াও এনেকুৱা অনুভৱ কৰায় যেন পিতা ইয়াতেই বহি আছে। এই সাক্ষাৰ বাবাও হোজা নহয় জানো। কোনো চাদৰ নাই, কোনো তিলক আদি নাই। সেই সাধাৰণ বাবাতো বাবাই হয়। সন্তানসকলে জানে – এই সমস্ত জ্ঞান শিৱবাবাইহে দিয়ে আৰু কাৰো শক্তি নাই যিয়ে দিব পাৰে। দিনে-প্ৰতিদিনে সন্তানসকলৰ নিষ্ঠা বাঢ়ি গৈ থাকে। যিমান পিতাক স্মৰণ কৰিব সিমান মৰম বাঢ়িব। আটাইতকৈ মৰমিয়াল পিতা হয় নহয় জানো। কেৱল এতিয়াই নহয় কিন্তু ভক্তিৰ্মগতো তোমালোকে আটাইতকৈ মৰমৰ বুলি বুজিছিল। কৈছিল – বাবা যেতিয়া আপুনি আহিব তেতিয়া অম্ব সকলোৰে পৰা মৰম আঁতৰাই এজন পিতাৰ প্ৰতি ৰাখিম। তোমালোকে এতিয়া জানাও, কিন্তু মায়াই ইমান মৰম কৰিবলৈ নিদিয়। মায়াই নিবিচাৰে যে এওঁ মোক এৰি পিতাক স্মৰণ কৰক। মায়াই বিচাৰে যে দেহ-অভিমানী হৈ মোক মৰম কৰক। এয়াই মায়াই বিচাৰে সেইকাৰণে কিমান বিধিনি আনে। তোমালোকে বিধিনি অতিক্ৰম কৰিব লাগে। সন্তানসকলে কিবা অলপতো পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে নহয় জানো। পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰাহে তোমালোকে নিজৰ প্ৰলব্ধ পোৱা। সন্তানসকলে জানে উচ্চ পদ পাবলৈ কিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এটাতো হ’ল বিকাৰৰ দান দিব লাগে, আনটো হ’ল পিতাৰ পৰা যি অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ ধন পোৱা যায়, সেয়া দান কৰিব লাগে। যি অবিনাশী ধনেৰে তোমালোক ইমান ধনৱান হোৱা। জ্ঞান হ’ল উপাৰ্জনৰ উৎস। সেয়া হ’ল শাস্ত্ৰৰ দৰ্শন, এয়া হ’ল আধ্যাত্মিক জ্ঞান। শাস্ত্ৰৰ আদি পঢ়িও বহুত উপাৰ্জন কৰে। এটা কোঠাত প্ৰস্থ আদি থৈ দিলে, অলপ কিছু শুনালে বচ উপাৰ্জন হৈ গ’ল। সেয়া কোনো যথার্থ জ্ঞান নহয়। যথার্থ জ্ঞান একমাত্ৰ পিতাইহে দিয়ে। যেতিয়ালৈকে কোনোবাই এই আত্মিক জ্ঞান নাপায় তেতিয়ালৈকে তেওঁ শাস্ত্ৰৰ দৰ্শনিক বুন্ধিধাৰী হৈ থাকে। তোমালোকৰ কথা নুশুন। তোমালোক সংখ্যাত তেনেই তাকৰ। এয়াতো 100 শতাংশ নিশ্চিত যে এই আত্মিক জ্ঞান সন্তানসকলে আত্মিক পিতাৰ পৰা লৈছে। জ্ঞান হৈছে উপাৰ্জনৰ উৎস। বহুত ধন পোৱা যায়। যোগৰ দ্বাৰা স্বাস্থ্যৰ উৎস অৰ্থাৎ নিৰোগী শৰীৰ পোৱা যায়। জ্ঞানৰ দ্বাৰা ধন। এয়া হ’ল দুটা মুখ্য বিষয়। কোনোবাই আকৌ ভালদৰে ধাৰণ কৰে, কোনোবাই কমকৈ ধাৰণ কৰে। গতিকে ধনো কৰমানুসৰি কম পায়। শাস্তি আদি ভোগ কৰি গৈ পদ পায়। পূৰ্বা স্মৃতিত নাথাকিলে তেতিয়া বিৰ্কম বিনাশ নহয়। আকৌ শাস্তি ভূগীবলগীয়া হয়। পদো ভৰষ্ট হৈ যায়। যেনেকৈ পঢ়াশালিত হয়। এয়া হ’ল বেহৃদৰ জ্ঞান, ইয়াৰ দ্বাৰা বৈতৰণী পাৰ হৈ যায়। সেই জ্ঞানত বেৰিষ্টাৰ, চিকিৎসক, অভিযন্তা হোৱাৰ পাঠ পঢ়িব লাগে। এয়াতো এটাই পঢ়া। যোগ আৰু জ্ঞানেৰে সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱান, ধনৱান হয়। ৰাজকুমাৰ হৈ যায়। তাত স্ৰ্গত কোনো বেৰিষ্টাৰ, বিচাৰক (জজ) আদি নাথাকে। তাত ধৰ্মৰাজৰো প্ৰয়োজন নাথাকে। গৰ্ভ কাৰাগাৰৰ শাস্তিও নাই, ধৰ্মৰাজ পুৰীৰো শাস্তি পোৱা নাযায়। গৰ্ভ মহলত বহুত সুখী হৈ থাকে। ইয়াততো গৰ্ভ কাৰাগাৰত শাস্তি খাবলগীয়া হয়। এই সকলোবোৰ কথা তোমালোক সন্তানসকলেহে এতিয়া বুজি পোৱা। বাকী শাস্ত্ৰত, সংস্কৃতত শ্লোক আদি মনুষ্যই লিখিছে। সোধে যে সৎযুগত কি ভাষা হ’ব? পিতাই বুজায় – যি দেৱতাসকলৰ ভাষা হ’ব, সেয়াই প্ৰচলিত হ’ব। তাৰ যি ভাষা হ’ব সেয়া ক’তো থাকিব নোৱাৰে। এনেকুৱা হ’ব নোৱাৰে যে তাত সংস্কৃত ভাষা হ’ব। দেৱতাসকলৰ আৰু পতিত মনুষ্যৰ একে ভাষা হ’ব নোৱাৰে। তাৰ যি ভাষা হ’ব সেয়াই প্ৰচলিত হ’ব। এই ক্ষেত্ৰত সুধিবলৈ একো নাথাকে। প্ৰথমে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ লোৱা। যি কল্প পূৰ্বে হৈছিল সেয়াই হ’ব। প্ৰথমে উত্তৰাধিকাৰ লোৱা, অম্ব কোনো কথা নুসুধিবাই। বাৰু, 84 জন্ম নহয়, 80 বা 82 হয়, এই কথাবিলাক তোমালোকে এৰি দিয়া। পিতাই কয়, “অল্ফ”ক (পিতাক) স্মৰণ কৰা। স্ৰ্গৰ বাদস্বাহী (সাম্ৰাজ্য) যথায়থ পোৱা যায় নহয় জানো। অনেকবাৰ তোমালোকে স্ৰ্গৰ বাদস্বাহী লৈছা। ওপৰৰ

পৰা অৱনমিতও হ'ব লাগে। এতিয়া তোমালোক মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ, মাষ্টৰ সুখৰ সাগৰ হোৱা। তোমালোক হৈছা পুৰুষাৰ্থী। বাবাতো সম্পূৰ্ণ। পিতাৰ যি জ্ঞান আছে সেয়া সন্তানসকলৰ আছে। কিন্তু তোমালোকক সাগৰ বুলি কোৱা নহয়। সাগৰতো এজন, মাংৰ অনেক নাম ৰাখি দিছে। বাকী তোমালোক হৈছা জ্ঞান সগৰৰ পৰা ওলোৱা নদী। তোমালোক হৈছা মানসৰোবৰ, নদী। নদীবিলাকৰ নামো আছে। বৰহমপুত্ৰৰ বহুত ডাঙৰ নদী। কলিকতাত (কোলকাতাত) নদী আৰু সাগৰৰ সজমস্থল আছে। তাৰো নাম আছে, 'ডায়মণ্ড হাৰ্বৰ'। তোমালোক বৰহমা মুখ বংশাৱলী, হীৰাতুল্য হোৱা। বহুত ডাঙৰ মেলা অনুস্থিত হয়। বাবা এই বৰহমাৰ শৰীৰত আহি সন্তানসকলৰ সৈতে মিলিত হয়। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। তথাপিও বাবাই কয় - মনমনাভৱ (মনেৰে কেৱল মোক স্মৰণ কৰা)। বাবাক স্মৰণ কৰি থাকা। তেওঁ আটাইতকৈ মৰমৰ, সকলো সম্বন্ধৰ চেকিৰন (অতি মিঠা)। সেই সকলো সম্বন্ধ হ'ল বিকাৰী। তেওঁলোকৰ পৰা দুখ পোৱা যায়। বাবাই তোমালোকক সকলোৰে ফল দি দিয়ে। সকলো সম্বন্ধৰ মৰম দিয়ে, কিমান সুখ দিয়ে। অন্য কোনেও ইমান সুখ দিব নোৱাৰে। কোনোবাই দিলেও সেয়া অলপ সময়ৰ বাবে। যাক সন্মাসীয়ে কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান সুখ বুলি কয়। দুখধামততো নিশ্চয় দুখেই হ'ব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি এই ভূমিকা অনেকবাৰ পালন কৰিছোঁ। কিন্তু আমি উচ্চ পদ কেনেকৈ পাওঁ তাৰ চিন্তা থাকিব লাগে। বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে যাতে মই তাত অনুত্তীৰ্ণ হৈ নাযাওঁ। ভাল নম্বৰ লৈ উত্তীৰ্ণ হ'লে উচ্চ পদ পাবা আৰু তেওঁলোক অনন্দিতও হ'ব। সকলো একে সমান হ'ব নোৱাৰে, যিমান যোগযুক্ত হৈ থাকিব। বহুত গোপী আছে যিসকলে কেতিয়াও পিতাক সাক্ষাতো কৰা নাই। পিতাৰ সাক্ষাৎ পাবলৈ আতুৰ হৈ থাকে। সাধু-সন্মাসীসকলৰ ক্ষেত্ৰত আতুৰ হোৱাৰ কথা নাথাকে। ইয়াততো শিৱবাবাক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ আহে। আচৰিত কথা নহয়নে। ঘৰত বহি স্মৰণ কৰে, শিৱবাবা মই আপোনাৰ সন্তান। আত্মাৰ স্মৃতি উদয় হয়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি শিৱবাবাৰ পৰা কল্পই কল্পই উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। সেইজন পিতাই কল্পৰ পাছত আহিছে। গতিকে নেদেখাকৈ থাকিব নোৱাৰে। আত্মাই জানে যে বাবা আহিছে। শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰে, কিন্তু একো নাজানে। শিৱবাবা আহি পঢ়ায়, এয়া একোৱে নাজানে। নাম মাংৰ শিৱ জয়ন্তী পালন কৰে। ছুটিও নিদিয়। উত্তৰাধিকাৰ যিয়ে দিলে, তেওঁৰ একো মহত্ব নাই। আৰু যাক উত্তৰাধিকাৰ দিলে (কৃষ্ণক) তেওঁৰ নাম প্ৰসিদ্ধ কৰি দিছে। বিশেষকৈ ভাৰতক আহি স্ৰ্গ কৰি তুলিছে। বাকী সকলোকে মুক্তি দিয়ে। বিচাৰেও সকলোৱেই। তোমালোকে জানা মুক্তিৰ পাছত জীৱন মুক্তি পাম। পিতা আহি মায়াৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰে। পিতাক কোৱা হয় সকলোৰে সংগতি দাতা। জীৱন মুক্তিতো সকলোৱে পায়। পুৰুষাৰ্থৰ কৰমানুসৰি। পিতাই কয়, এয়া হ'ল পতিত সৃষ্টি, দুখধাম। সংযুগত তোমালোকে কিমান সুখ পোৱা। তাক কোৱা হয় স্ৰ্গ। আল্লাই জন্মত (স্ৰ্গ) কি কাৰণে ৰচিলে? কেৱল মুছলমানসকলৰ কাৰণে ৰচিলে জানো? নিজৰ নিজৰ ভাষাত কোনোবাই স্ৰ্গ বুলি কয়, কোনোবাই জন্মত বুলি কয়। তোমালোকে জানা হেভেনত (স্ৰ্গত) কেৱল ভাৰতহে থাকে। এই সকলোবোৰ কথা তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত পুৰুষাৰ্থৰ কৰম অনুসৰি ধাৰণ হয়। এজন মুছলমানেও কৈছিল - মই আল্লাৰ বাগিচালৈ গ'লোঁ। এই সকলোবোৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়। নাটকত পূৰ্বে পৰা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। নাটকত যি হয়, চেকেণ্ড অতিবাহিত হ'ল ক'ব কল্প পূৰ্বেও হৈছিল। কাইলৈ কি হ'ব, এইটো গম পোৱা নাযায়। নাটকৰ ওপৰত নিশ্চয় থাকিব লাগে, তেতিয়া কোনো ভয় নাথাকিব। আমাকতো পিতাই হুকুম দিছে - মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা আৰু নিজৰ উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। নাশতো সকলো হ'বই লাগিব। কোনেও ইজনে সিজনেৰ কাৰণে কান্দিবও নোৱাৰিব। মৃত্যু আহিল আৰু গ'ল, কান্দিবলৈ সময় নাথাকিব। মاتهই নোলাব। আজিকালিতো মনুষ্যই চিতা ভস্ম লৈও কিমান পৰিকৰমা লগায়। ভাৱনা আছে। সকলো সময়ৰ অপচয়..... (ৱেষ্ট অফ টাইম...) ইয়াত আছেনো কি। মাটি, মাটিত মিলি যাব। ইয়াৰ দ্বাৰা ভাৰত পৱিত্ৰ হৈ যাব জানো? পতিত সৃষ্টিত যি কাম কৰে, পতিতেই কৰিব। দান-পুণ্য আদিও কৰি আহিছে। ভাৰত জানো পৱিত্ৰ হ'ল? চিৰি নামিবই (অৱনমিত হ'বই) লাগে। সংযুগত সূৰ্যবংশী হ'ল। আকৌ চিৰি নামিবলগীয়া হয়, লাহে লাহে অৱনমিত হয়। লাগিলে যিমনেই যজ্ঞ-তপ আদি নকৰক তথাপিও পৰৱৰ্তী জন্মত অল্পকালৰ ফল পোৱা যায়। কোনোবাই বেয়া কৰ্ম কৰিলে তেতিয়া তেওঁ তাৰো ফল পায়। বেহদৰ পিতাই জানে সন্তানসকলক পঢ়াবলৈ আহিছে। শৰীৰো সাধাৰণ লৈছে। কোনো তিলক আদি লগোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। তিলকতো ভকতসকলে ডাঙৰ ডাঙৰকৈ দিয়ে, কিন্তু কিমান ঠগে। বাবাই কয়, মই সাধাৰণ শৰীৰত আছোঁ, আহি সন্তানসকলক পঢ়াওঁ। বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হ'ল। কৃষ্ণৰ নাম কিয় দিলে? এইটো বিচাৰ কৰিবলৈও বুদ্ধি নাই। এতিয়া বাবাই শূন্য ভুল বিচাৰ কৰিবলৈ বুদ্ধি দিছে।

পিতাই কয়, তোমালোকে যজ্ঞ-তপ, দান-পুণ্য কৰি, শাস্ত্ৰৰ পঢ়ি আহিছা। সেই শাস্ত্ৰবিলাকত কিবা আছেনে? মইতো তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাই বিশ্বৰ বাদস্বাহী দিলোঁ নে কৃষ্ণই দিলে? বিচাৰ কৰা। কয় - বাবা আপুনিয়ই শুনাইছিল। কৃষ্ণতো সৰু ৰাজকুমাৰ, তেওঁ কেনেকৈ শুনাব। বাবা আপোনাৰেই ৰাজযোগৰ দ্বাৰা আমি এনেকুৱা হওঁ। পিতাই কয়, শৰীৰৰ ভৰসা নাই। বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। বাবাক বাতৰি দিয়ে অমুক বহুত ভাল নিশ্চয় বুদ্ধিৰ। মই কওঁ একেবাৰে নিশ্চয় নাই, যাক বহুত মৰম কৰিছিলোঁ তেওঁলোক আজি নাই। বাবাইতো সকলোৰে সৈতে মৰমেৰে চলে। যেনেকুৱা কৰ্ম মই কৰিম, মোক দেখি আনেও কৰিব। বহুতেতো বিকাৰত গৈ আকৌ লুকাই আহি বহে। বাবাইতো তৎক্ষণাত বাতাবাহকক কৈ দিয়ে। এনেকুৱা কৰ্ম কৰোঁতাসকল বহুত স্পৰ্শকাতৰ হৈ গৈ থাকিব। আগলৈ চলিব নোৱাৰিব। অন্তিমৰ স্পৰ্শকাতৰ সময়ত কোনোবাই কিবা কৰিলে তেতিয়া একেবাৰে কঠোৰ নিয়ম প্ৰয়োগ কৰে। আগলৈ গৈ তোমালোকে বহুত দেখিবা। বাবাই কি কি কৰে। বাবাই জানো শাস্তি দিব, ধৰ্মৰাজৰ দ্বাৰা দিয়ায়। জ্ঞানত প্ৰেৰণাৰ কথা নাই। ভগৱানকতো সকলো মনুষ্যই কয় - হে পতিত-পাৱন আহক, আমাক আহি পাৱন কৰি তোলাক। সকলো আত্মাই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা আহ্বান কৰে। পিতা হ'ল জ্ঞানৰ সাগৰ। তেওঁৰ ওচৰত অনেক প্ৰকাৰৰ সম্পদ আছে। এনেকুৱা সম্পদতো অন্য কাৰো নাই। কৃষ্ণৰ মহিমা একেবাৰে বেলেগ। পিতাৰ শিক্ষাৰে ওঁলোক লক্ষ্মী-নাৰায়ণ

কেনেকৈ হ'ল? গঢ়ি তোলাঁতাতো পিতা হয়। পিতা আহি কৰ্ম, অৰ্কম, বিৰ্কমৰ গতি বুজায়। এতিয়া তোমালোকৰ তৃতীয় নেত্ৰ মুকলি হৈছে। তোমালোকে জানা 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা। এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে, ভূমিকা পালন কৰিব লাগে। এয়া স্বৰ্দেশন চক্ৰ নহ'ব জানো। তোমালোকৰ নাম হৈছে স্বৰ্দেশন চক্ৰধাৰী, বৰাহমণ কুল ভূষণ, প্ৰজাপিতা বৰহমাকুমাৰ-কুমাৰী। লাখৰ হিচাপত স্বৰ্দেশন চক্ৰধাৰী হ'বগৈ। তোমালোকে কিমান জ্ঞান পঢ়া। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) এই সময় বহুত স্পৰ্শকাতৰ সেইকাৰণে কোনোধৰণৰ ওলোটাকৰ্ম কৰিব নালাগে। কৰ্ম-অৰ্কম- বিৰ্কমৰ গতিৰ প্ৰতি ধ্যান দি সদায় শ্বেষ্ঠ কৰ্ম কৰিব লাগে।

(2) যোগৰ দ্বাৰা সৰ্বকালৰ কাৰণে নিজৰ কায়া (শৰীৰ) নিৰোগী কৰিব লাগে। একমাত্ৰ অতি মৰমৰ পিতাকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাৰ পৰা যি অবিনাশী জ্ঞান ধন পোৱা যায় সেয়া দান কৰিব লাগে।

বৰদান: স্বৰ্গমানত স্থিত হৈ বিশ্বৰ দ্বাৰা সন্মান প্ৰাপ্ত কৰোঁতা, দেহ-অভিমান মুক্ত হোৱা
পঢ়াৰ মূল লক্ষ্য হ'ল – দেহ-অভিমানৰ পৰা উপৰাম হৈ দেহী-অভিমানী হোৱা। এই দেহ-অভিমানৰ পৰা উপৰাম অথবা মুক্ত হোৱাৰ বিধি হ'ল – সদায় স্বৰ্গমানত স্থিত হৈ থকা। সংগমযুগৰ আৰু ভৱিষ্যতৰ যি অনেক প্ৰকাৰৰ স্বৰ্গমান আছে তাৰ ভিতৰত কোনো এটাও স্বৰ্গমানত স্থিত হৈ থাকিলে দেহ-অভিমান নাইকিয়া হৈ যাব। যিয়ে স্বৰ্গমানত স্থিত হৈ থাকে তেওঁ স্বতঃ মান প্ৰাপ্ত কৰে। সদায় স্বৰ্গমানত থকাজনেই বিশ্ব মহাৰজা হয় আৰু বিশ্বই তেওঁক সন্মান দিয়ে।

স্লোগান: যেনেকুৱা সময় তেনেকৈ নিজক পৰিৱৰ্তন (ম'ল্ড) কৰি লোৱা – এয়াই হ'ল আচল সোণ (ৰিয়েল গ'ল্ড) হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!